

Verlaten

Van dezelfde auteur:

Het laatste spoor

Het huis van de zusters

Het einde van de stilte

De vreemde gast

De misleiding

De echo van de schuld

De toeschouwer

CHARLOTTE LINK

VERLATEN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Im Tal des Fuchses

Uitgave

Copyright © 2012 by Blanvalet Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Dauida van Dijke

Omslag

Studio Jan de Boer bno

Foto auteur

Derek Henthorn/www.henthorn.de

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4311 3

ISBN 978 90 443 4312 0 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Oktober 1987

Had hij een vos gezien? Of toch een ander dier? De jongen twijfelde, maar besloot dat het een vos geweest moest zijn, want dat idee sprak hem het meest aan. De vos was als een lage, donkere schaduw door het kleine dal gegleden, tussen de graspollen, het struikgewas en de her en der verspreide keien door. Aan de overkant, de enige zijde waar het dal niet begrensd werd door zacht glooiende grashellingen maar door een steile rotswand, verdween het dier. Alsof de rots hem van het ene op het andere moment had opgeslokt.

Gefascineerd keek de jongen toe. Zou er ergens in het gesteente een opening zitten? Misschien een spleet waar een middelgroot dier zoals een vos moeiteloos naar binnen kon glippen? Dit raadsel vroeg om grondig onderzoek. Hij liet zijn fiets in het gras vallen en rende de heuvel af. Hij kende de omgeving op zijn duimpje en kwam vaak in dit kleine, stille dal, al moest hij er bijna negen kilometer voor fietsen. Het dal was moeilijk te vinden, omdat er geen wegen heen leidden. Maar daarom was het hier ook zo rustig. Je kon in de zon liggen of op een steen zitten, naar de lucht staren en je gedachten gewoon de vrije loop laten.

De jongen kwam bij het punt waar de vos verdwenen was. Hij

liet zijn blik langs de rots glijden waarover hij als jochie vaak omhoog en omlaag had geklauterd. Dan fantaseerde hij dat het de Mount Everest was. Kinderachtig, vond hij nu. Maar hij was inmiddels ook al tien jaar. Toch herinnerde hij zich nog het avontuurlijke gevoel dat de steile helling bij hem had opgeroepen. Al had hij nooit iets ontdekt wat wees op een opening in de rotswand.

Met bonzend hart baande hij zich een weg door de hoge, dichte varens die hier groeiden, die nog druipnat waren van de regen van de afgelopen nacht. Precies op deze plek was de vos verdwenen, dat wist hij zeker. Hij schopte tegen de steenmassa. Een paar stenen brokkelden af en rolden in de varens.

Vlak voor hem zat een rotsspleet. Die had verstopt gezeten achter de varens, vandaar dat het hem nooit was opgevallen. De opening was groot genoeg voor een vos. De jongen hijgde van opwinding. Hij stak zijn arm in het gat, bang dat hij direct op een obstakel zou stuiten, maar blijkbaar zat er echt een holte achter de rotswand.

Hij trok zijn arm terug en trapte nu harder tegen het gesteente. Er brokkelden weer stenen af, ook grotere stukken. De opening was breder geworden. De jongen knielde neer en schoof de afgebrokkelde stenen opzij. Wat hij ook nooit gemerkt had, was dat de rotswand op dit punt zo brokkelig was. Had iemand hier stenen opgestapeld? Hij keek omhoog. Misschien was hier lang geleden een aardverschuiving geweest, waarbij delen van de rotswand waren afgebroken en naar beneden gestort, zodat de ingang van de grot afgesloten raakte.

Hij had nu zoveel stenen opzijgeschoven dat er een gat ontstaan was waar hij zelf doorheen kon. Hij moest even op adem komen. Hoewel het een kille, vochtige dag was, liep het zweet in straaltjes langs zijn lichaam. Het was een hele klus geweest om de grote, zware keien in beweging te krijgen. En hij vond het super spannend. Hij trilde van top tot teen.

Toen kroop hij in het gat.

Bijna meteen daarna kon hij zich al in zijn volle lengte oprichten. Een volwassene zou hier misschien alleen met gebogen hoofd kunnen staan, maar voor een jongen van zijn leeftijd was het hoog genoeg. Hij schuifde een stukje door een smalle, tunnelachtige gang, die uit bleek te komen in een soort grot. Hier drong nog maar weinig daglicht door. Heel vaag zag de jongen de wanden van de grot, deels steen, deels aarde. Plantenwortels die van bovenaf dwars door het lage gewelf omlaag kronkelden. Water dat in dunne stroompjes naar de bodem sijpelde om daar tussen losse stenen en aarde weg te lekken. Hij hield zijn adem in van opwindning en verrukking. Hij had een grot ontdekt. Een grot die alleen toegankelijk was via een verborgen ingang, die kennelijk niemand eerder had gevonden.

Hij draaide zich om en haastte zich door het donkere tunneltje terug naar de ingang. De vos had hij niet meer gezien, maar misschien had hij het dier gewoon gemist omdat het daarbinnen zo donker was. Hij moest nu direct naar huis om een zaklamp te halen. Daarna zou hij hier terugkomen om de grot nauwkeurig te onderzoeken. Hij zou nog een paar dingen meebrengen, wat kleurpotloden, postzegels en een plastic beker, en alles achterlaten in de grot. Dat was de test. Iedere dag zou hij terugkomen om de spullen te inspecteren. Als er een tijdlang niets veranderde, was dat het bewijs dat niemand iets afwist van deze geheime plek.

Eenmaal buiten was hij het liefst hard naar zijn fiets gerend, maar hij hield zich in. Eerst schoof hij zorgvuldig alle stenen weer voor het gat. Een eindje verderop haalde hij handenvol natte aarde en drukte dat in de kieren, zodat niemand zou zien dat de stenen hier los tegen elkaar lagen. Zo goed en zo kwaad als het ging duwde hij de platgetrapte varens rechttop. De volgende keer zou hij beter uitkijken. Hij moest hier voorzichtig manoeuvreren zodat hij geen duidelijk zichtbaar paadje achterliet dat regelrecht naar de ingang leidde. De grot moest geheim blijven. Voor iedereen. Natuurlijk mochten zijn moeder en stiefvader er niets over

weten, maar ook zijn vrienden van school niet. Hij had nooit iemand iets over dit afgelegen dal verteld, waar hij zo graag heen ging. Nu betekende deze plek nog veel meer voor hem.

Mijn dal, dacht hij. Mijn grot.

De vos had hem de weg gewezen. En meteen schoot hem een goede naam te binnen voor dit stukje van de wereld, dat alleen van hem was:

Fox Valley.

Het dal van de vos. Zo zou hij het noemen.

Het klonk mysterieus, vond hij, en op de een of andere manier speciaal.

Het dal van de vos.

Tevreden bekeek hij zijn werk. Niemand zou doorhebben dat hier een gat in de rots zat. Niemand zou zijn verstopplek ooit vinden. Hij zou hier heel vaak komen, de toegangstunnel misschien nog wat breder maken en de wanden van de grot verstevigen. Dit werd de gaafste schuilplaats ter wereld, alleen voor hem.

‘Tot snel,’ fluisterde hij.

Augustus 2009

1

De hele rit vanuit Noord-Wales naar het zuiden hadden ze weer de lange, zenuwslopende, vruchteloze discussie gehad waarin ze de afgelopen weken continu verstrikt raakten. Toen ze het Pembrokeshire Coast National Park uit waren en langs Fishguard reden, hadden ze zowaar echt ruzie. Als dat niet zo was geweest, was misschien alles anders gelopen. Stel dat ze hadden geprobeerd een vreedzame oplossing te zoeken. Stel dat een van hen had gezegd: *Laten we deze mooie dag niet bederven. Ander onderwerp, oké? Vanavond gaan we er rustig voor zitten om alles te bespreken, met een wijntje erbij.*

Maar ze konden niet uit het kringetje komen waarin ze zichzelf hadden opgesloten, en alles liep uit op een drama, wat natuurlijk niemand had kunnen voorzien. Hun conflict smeulde al een tijdlang en het ging – althans volgens Vanessa – *helemaal nergens over*. Matthew, haar man, werkte bij een softwarebedrijf in Swansea, dat jarenlang heel succesvol was geweest. De laatste tijd ging het minder goed. De concurrentie was sterker, de markt harder en

sneller, en binnen het bedrijf werd gepraat over reorganisatie. Wat erop neerkwam dat het management overwoog jongere werknemers van andere bedrijven aan te trekken en de plaats te laten innemen van eigen medewerkers die niet meer zo competitief waren ingesteld. Matthew was ervan overtuigd – Vanessa noemde het een idee-fixe – dat hij zou worden ontslagen. En aangezien hij een baan aangeboden had gekregen bij een bedrijf in Londen, zag hij niet in waarom hij niet zelf ontslag zou nemen en naar Londen vertrekken.

‘Omdat je dan je ontslagvergoeding misloopt, om maar iets te noemen,’ hield Vanessa hem voor.

‘Oké. Maar wat heb ik aan een ontslagvergoeding als die baan in Londen inmiddels al vergeven is, en ik werkloos thuis kom te zitten?’

‘Dan zoek je toch iets anders!’

‘Stel dat dat niet lukt?’

Maar het probleem was natuurlijk iets heel anders, namelijk Londen. Vanessa was docent Engelse literatuur aan de Universiteit van Swansea. Ze zag niet in waarom zij haar baan, haar studenten en haar sociale leven moest opgeven om met haar man naar Londen te verhuizen. En dat vanwege een ontslag dat hem tot nu toe louter in zijn fantasie boven het hoofd hing.

‘Je gedraagt je als een negentiende-eeuwse pasja,’ zei ze nijdig. ‘Jij beslist en ik loop braaf achter je aan, waar je ook heen gaat. Maar zo werkt het niet meer in een modern huwelijk. Ik ga niet naar Londen, Matthew. Al ga je op je kop staan!’

Hij zuchtte.

‘We wonen al vijftien jaar in Swansea,’ zei hij. ‘Een verandering kan toch geen kwaad?’

‘Nee. Maar niet uitgerkend nú. En niet alleen omdat het jou goed uitkomt!’

Max, de grote, langharige herdershond die op de achterbank lag, hief zijn kop op en jankte. Matthew wierp een blik in de ach-

teruitkijkspiegel. ‘Volgens mij moeten we een plaspauze inlassen voor Max.’

Vanessa gaf geen antwoord. Ze perste haar lippen zo stijf op elkaar dat haar mond een witte streep werd. Resoluut nam Matthew de eerstvolgende afslag van de autoweg, een smallere, provinciale weg die terugvoerde naar het Coast Park. De avond viel en de zon stond al laag aan de horizon. Het was een warme, mooie avond in augustus. Over de weilanden viel een roodachtig gouden licht. Ze ontdekten een eenzame wandelaar die juist over een schapenhek klom, maar verder was er niemand te zien. Het National Park, een natuurreservaat dat zich kilometers ver uitstreckte langs de zee maar ook doorliep tot ver in het binnenland, trok veel toeristen aan. In de zomer waren hier altijd mensen onderweg, te voet, te paard of op de mountainbike. Maar dat was vooral in het kustgebied. Verder landinwaarts kon je urenlang wandelen zonder iemand tegen te komen.

Ze naderden een klein parkeerterrein dat een eindje van de weg af lag en een mooi uitzicht op het landschap bood. Er stonden een picknicktafel en twee banken. De metalen afvallemmer naast de tafel was leeg. Blijkbaar kwamen hier zelden mensen.

Matthew parkeerde de auto. ‘Kom,’ zei hij, ‘laten we een stuk wandelen met Max. Dat zal ons goeddoen.’

Vanessa schudde het hoofd. ‘Ga jij maar alleen. Ik wil even tot mezelf komen. Nadenken. Ik wacht hier.’

‘Zeker weten?’

‘Ja. Zeker weten.’

Ze stapten uit. De warmte overviel hen. De airco in de auto was op twintig graden ingesteld, maar buiten was het nog minstens vierentwintig graden. Aan de lichtblauwe hemel was geen wolkje te bekennen. Dit was zo’n zomerdag waarover je een winter lang kon dromen.

Weet je nog, die heerlijke zondag in augustus? Dat verlaten parkeerterreintje aan het einde van de wereld... Zo vredig en warm...

Nee, dat zouden ze niet tegen elkaar zeggen, dacht Vanessa. Deze zondag zouden ze waarschijnlijk voor altijd associëren met hun onenigheid. Hoe de dingen uiteindelijk ook liepen, zij zouden zich een lange, lange rit van Holyhead naar Swansea herinneren, die ze grotendeels verhit discussiërend hadden afgelegd. Dat Matthew in zijn eentje Max had uitgelaten, terwijl zij, Vanessa, bij de auto bleef. Omdat ze zo boos op hem was dat ze niet mee wilde.

Een paadje van platgetrapt gras leidde een stukje omlaag een vallei in en maakte dan plotseling een scherpe bocht naar links, om de heuvel heen. Vanaf de picknickplek bij het parkeerterrein kon je het pad niet verder zien dan tot die bocht. Vanessa keek Matthew en Max na tot ze om de hoek verdwenen. Max draaide zich nog een paar keer ongerust om naar zijn vrouwtje, maar ging er ten slotte met grote sprongen vandoor, langzaam gevolgd door Matthew. Vanessa zag aan de kaarsrechte schouders van haar man dat hij zelf ook nog boos was. Hij voelde zich duidelijk onbegrepen. Maar hij toonde zelf ook geen begrip. Waarschijnlijk zou hij nu een hele tijd wegblijven met de hond. Als Matthew gestrest was had hij altijd behoefte aan beweging, en kwam hij meestal evenwichtiger en meer ontspannen terug.

Ze slenterde naar de picknicktafel en ging op een bank zitten. Het hout was warm van de zon. Het avondlicht was zo zacht dat ze ertegenin kon kijken. Ze keek uit over de ondiepe vallei die breed, glooiend en groen was. De noordkant werd begrensd door een rotsformatie waarop een boomgroepje aansloot. Verder zag ze alleen lage bremstruiken die nu een beetje stoffig groen waren. In april, als ze in bloei stonden, moest deze hele vallei een feest van stralend gele kleurspatten zijn.

Wat was het hier prachtig! Matthew en zij zouden hier veel vaker naartoe moeten, dacht Vanessa bij zichzelf. Bepaalde gedeeltes van het National Park lagen helemaal niet zo ver van Swansea af. Toch kon ze de keren dat zij tweeën hier de afgelopen

vijftien jaar geweest waren op een hand tellen. En dan waren ze altijd naar de kust gegaan om te zwemmen. Misschien moesten ze in de herfst een wandelweekend plannen. Ook leuk voor Max, want hij vond het heerlijk om ver te lopen. Nou ja, misschien waren ze tegen die tijd al bezig hun verhuizing naar Londen te regelen.

Londen.

Ik wil niet weg van alles wat me vertrouwd is, dacht ze. En ik wil ook geen weekendrelatie. Matthew in Londen en ik in Swansea... Dat lijkt me zo ongezellig...

Tegelijkertijd vroeg ze zich af of dit wel de juiste mentaliteit was voor een vrouw van zevenendertig. Ze hield zich vast aan een vertrouwd patroon, maar hoorde je op haar leeftijd niet dynamischer te zijn? Flexibeler? Avontuurlijker?

Nieuwsgieriger?

Ze was zo in gedachten verdiept dat ze nauwelijks merkte hoe de tijd verstreek. Ze hoorde twee- of driemaal een auto passeren over de provinciale weg. Verder bleef alles stil. Juist toen ze eindelijk op haar horloge keek en zag dat Matthew en Max al bijna twintig minuten weg waren, hoorde ze een auto aankomen. Ter hoogte van het parkeerterrein minderde hij vaart, versnelde weer, maar remde een stuk verderop opnieuw af. Vanessa draaide zich om, maar zag niets. Een met struiken begroeid heuveltje scheidde de picknickplaats van de weg, en pas als een auto verderop een bocht om was gegaan, kon je hem vanaf hier zien. Ja, hoor, daar dook hij juist op. Het was een wit busje met een tekst op de zijkant, die ze van deze afstand niet kon lezen. Vanessa zag dat het busje heel langzaam reed. Nu keerde de bestuurder midden op de weg en reed terug. Vanessa zag hem niet meer, maar hoorde de motor nog steeds. Het busje sloop als het ware het parkeerterrein voorbij. Trok op. Remde af. Vanessa fronste haar voorhoofd. Keerde het alweer? Waarom reed het alsmaar over de weg heen en weer? En trouwens, was het dezelfde auto die ze al een paar

keer gehoord had, zonder er verder op te letten? Ze hoorde het busje weer dichterbij komen en langzamer rijden. Maar deze keer sloeg de bestuurder blijkbaar af, het parkeerterrein op. Vanessa draaide zich opnieuw om. Niets te zien. Ze hoorde een autoportier dichtslaan. Het busje moest op de oprit van het parkeerterrein staan, verder was het niet gekomen. Misschien iemand die even snel wilde plassen, en die gezien had dat er een vrouw bij de picknicktafel zat?

Ze probeerde de onrust die haar bekreep te negeren en keek uit over de vallei.

Hoog tijd dat Matthew terugkomt, dacht ze.

Het zou mooi zijn als Max op dit moment blaffend de hoek om zou komen racen, want ze had de grote hond nu graag bij zich gehad. *Doe niet zo hysterisch*, vermaande ze zichzelf. Gewoon omdat een auto een paar keer heen en weer had gereden... Gewoon omdat ze zich hier ineens zo moederziel alleen voelde...

Hoewel ze geen geluid had gehoord, voelde ze een onverklaarbare dreiging. Ze rilde ondanks de warmte en kreeg kippenvel op haar armen. Met een ruk draaide ze zich om.

Pal achter haar stond een man.

Nog geen twee stappen bij haar vandaan. Hij was geruisloos naderbij gekomen.

Ze sprong overeind. Ze wist niet zeker of ze tegelijkertijd ook gilde, maar misschien wel.

Wat een engerd.

Blijkbaar wilde hij zijn gezicht niet laten zien, want ondanks de warme avond droeg hij een zwarte honkbalpet met de klep laag over zijn voorhoofd getrokken. Verder een zonnebril met pikzwarte, ondoorzichtige glazen en een zwarte sjaal die rond zijn hals en kin gewikkeld was, zo hoog dat ze zijn mond nauwelijks zag. Vanessa zag eigenlijk alleen zijn neus. Hij had een zwarte trainingsbroek en coltrui aan. En handschoenen.

Haar mond werd droog.

‘Wat...?’ begon ze.

De man maakte een bliksemsnelle beweging in haar richting. Zo plotseling dat Vanessa niet de kans kreeg zich te verdedigen of zelfs maar terug te deinzen. Er werd iets vochtigs tegen haar gezicht gedrukt, met een prikkelende geur die haar luchtpijp irriteerde. Ze begon hevig te hoesten. Ze werd misselijk en duizelig en in een oogwenk was ze compleet verdoofd. Krachteloos zwaaide ze met haar armen, als een slappe pop die aan draadjes hangt. Toen raakte ze bewusteloos.

Ze zakte weg in totale duisternis.

In een eindeloze nacht.

2

Hij baadde in het zweet. Hoewel hij de dikke coltrui, sjaal en handschoenen allang had uitgetrokken en ze ergens op de achterbank van de auto had gegooid. Hij droeg alleen zijn trainingsbroek, met een witte tanktop. En zijn versleten sportschoenen.

Toch gutste het zweet nog steeds langs zijn rug.

Hij merkte dat hij veel te hard reed en haalde snel zijn voet van het gaspedaal. Dat moest er nog bijkomen, dat de politie hem uitgerekend nu zou aanhouden voor een snelheidscontrole. Hij had niet gedronken. Maar stel dat een agent hem vroeg waarom hij op deze avond onderweg was van de westkust naar Swansea? Hoewel dat op zich niet verdacht was. Of verboden.

Relax, Ryan, zei hij tegen zichzelf. Je bent de hele zondag op het strand geweest en nu ben je op de terugweg naar huis. Daar is niets vreemds aan.

Toch reed hij langzamer. En hoewel hij zichzelf aldoor bezwe-

rend toesprak, bleef hij zweten als een gek en ging zijn hart onverminderd tekeer.

Al dagenlang probeerde hij zijn innerlijke stem te negeren, die hem onophoudelijk waarschuwend toefluisterde dat zijn plan veel te hoog gegrepen was. Ontvoering en afpersing gingen zijn krachten ver te boven. Ryan Lee was niet bepaald een onbeschreven blad. Hij was bekend bij de politie en al tweemaal veroordeeld voor inbraak en het toebrengen van lichamelijk letsel. Hij was blijven proberen om op een eerlijke manier zijn geld te verdienen, maar dat mislukte steeds weer. Voornamelijk omdat hij het op de langere termijn niet klaarspeelde om iedere ochtend bijtijds uit bed te komen en naar zijn werk te gaan. Vervolgens kreeg hij ontslag en ging hij weer de fout in. In zoverre kende hij het leven op het randje van de legaliteit – of net daarbuiten – maar al te goed.

Maar de ene fout was de andere niet.

Het was één ding om een paar computers uit een elektronikawinkel te jatten, een auto te kraken, een oude dame haar handtasje afhandig te maken of betrokken te raken bij een stevige knokpartij.

Het was iets heel anders om een vrouw te overvallen, haar te bedwelmen en ontvoeren, om vervolgens honderdduizend pond aan losgeld te eisen van haar echtgenoot.

Daar kon zoveel bij misgaan, dat hij helemaal duizelig werd zodra hij één seconde toegaf aan zijn angsten. *Geen politie erbij!* Dat was natuurlijk het eerste wat hij de echtgenoot moest inpeperen. Maar je kon er donder op zeggen dat die man tóch onmiddellijk de smerissen zou waarschuwen. Dan had hij, Ryan, niet alleen die ene geschokte, radeloze man tegen zich, maar het complete regionale politieapparaat. Dus zou de overdracht van het losgeld waarschijnlijk het gevaarlijkste moment zijn. Want natuurlijk zouden ze precies dan proberen hem in de kraag te grijpen. Zijn enige troefkaart was de gegijzelde. Ze zouden haar niet in gevaar willen brengen.

Hij realiseerde zich dat hij intussen te langzaam reed. Opvallend langzaam. Hij gaf meer gas. Zijn handen waren zo zweterig dat ze bijna van het stuur af glibberden. Hij dacht aan de vrouw. Vanessa, heette ze. Doctor Vanessa Willard, docente aan de Universiteit van Swansea. Toen ze eenmaal bijkwam, had ze hem bereidwillig verteld hoe ze heette en wat haar beroep was. Plus de naam van haar man en hun gemeenschappelijke huisadres in Mumbles, een kleine voorstad van Swansea. Hun telefoonnummer. Alles wat hij wilde weten. Ze was een vol uur buiten westen geweest door de damp uit de met chloroform overgoten lap die hij tegen haar gezicht had gedrukt. Zodoende had hij haar min of meer probleemloos in zijn auto kunnen sjoeren en heel wat kilometers kunnen maken naar een ander gebied. *Min of meer probleemloos*, ja. Omdat hij drie dagen geleden op donderdagavond verwikkeld was geraakt in een heftig cafégevecht, waardoor zijn rechterarm nog steeds verrekte veel pijn deed. Toch had hij de vrouw het laatste stuk naar de grot gedragen. Het lastigste was geweest om haar door de smalle doorgang te krijgen, de grot in. Hij kon alleen ietwat gebukt vooruit schuifelen, en bovendien viel op dat moment de schemering zodat er bijna geen licht meer doordrong in de grot. Hij had wel een zaklantaarn bij zich, maar geen hand vrij om het ding vast te houden. Fout nummer één. Bij zijn voorbereidingen had hij eraan moeten denken een hoofdlamp aan te schaffen, zoals mijnwerkers en kampeerders gebruiken.

En dat met die zaklamp was niet zijn enige stommititeit geweest. Want ten slotte was de vrouw wakker geworden en nadat ze had overgegeven als gevolg van de chloroform, had ze geschreeuwd om haar man. Toen kwam hij er pas achter dat manlief al die tijd in de onmiddellijke nabijheid van de picknickplaats was geweest. Hij was even de hond gaan uitlaten, een herdershond, en zij had hem ieder moment terugverwacht. Ryan schrok zich een ongeluk toen hij dat achteraf hoorde. Eerder die avond had hij wat doel-

loos rondgereden en toevallig de vrouw alleen op de picknickplaats zien zitten. Hij was diverse keren heen en weer gereden over de provinciale weg, om zeker te weten dat er verder niemand in de buurt was én om te checken of zij geschikt was. De grote, dure BMW had hem overtuigd, plus de kleding van de vrouw. Een nonchalante spijkerbroek en T-shirt, maar voor zover hij kon zien was het merkkleding. Dat had ze kunnen betalen, dus paste ze in zijn plan. Hij hoefde niet op een miljonair te mikken voor de honderdduizend pond die hij wilde eisen, maar hij moest natuurlijk niet per ongeluk een uitkeringstrekker ontvoeren.

Zij was perfect. Echt perfect, had hij geconstateerd.

Om een paar uur later te ontdekken dat hij zich bijna had laten betrappen door de echtgenoot, die nota bene vergezeld werd door een grote herdershond. Op dat moment had hij een transpiratie-aanval gekregen die tot nu toe maar niet ophield.

Je had voorzichtiger moeten zijn, foeterde hij zichzelf uit. Oplettender. Zorgvuldiger.

Vanessa had in het begin ineengedoken in de grot gezeten, nog steeds vechtend tegen braakneigingen en compleet in shock. Dus had hij het aangedurfd haar los te laten om zijn zaklantaarn aan te knippen. Hij had zijn sjaal opgetrokken tot over zijn neus. Vanessa keek om zich heen, besepte dat ze ergens onder de grond zat, zag de langwerpige houten kist met de opengeklapte deksel en ging door het lint. Op handen en voeten probeerde ze de gang naar buiten te bereiken. Toen hij haar rechterbeen vastgreep, sloeg ze als een wilde kat van zich af en schreeuwde moord en brand. Hij wist dat hier in de wijde omtrek geen mens was die haar kon horen, maar hij werd zenuwachtig van haar gekrijs. Hij deed regelmatig aan krachttraining en was oersterk. In principe maakte Vanessa, die nog steeds half verdoofd was, geen enkele kans. Toch had hij een zware dobber aan haar. Ze vocht als een razende. Ze krabde, beet en sloeg. Hij was blij met de sjaal voor zijn gezicht, die hem beschermde tegen eventuele bloedsporen

die later lastige vragen zouden kunnen opleveren. Hij had haar met één gerichte vuistslag kunnen uitschakelen, maar op dat moment kende hij haar naam en adres nog niet. Die broodnodige informatie zou hij niet krijgen van een bewusteloze vrouw. Bovendien wilde hij haar geen pijn doen. Hij had medelijden met haar. Hij hoopte voor zichzelf en haar dat deze hele zaak vlot afgehandeld zou worden.

Het was hem gelukt haar bij de polsen te grijpen en stil te krijgen. Ze was uiteindelijk als een hoopje ellende in elkaar gestort. In haar wijd opengesperde ogen glinsterde onnoemelijke angst.

‘Ik wil geld,’ zei hij tegen haar. Zijn eigen stem klonk hem vreemd in de oren, gedempt door de dikke sjaal voor zijn mond. ‘Dat is het enige. Zodra je familie betaald heeft, haal ik je hier meteen uit. Is de auto waarmee je onderweg was van jou?’

Ze fluisterde hees: ‘Van mij en mijn man.’

Wat een geluk dat ze een man had. Anders had Ryan contact moeten zoeken met ouders, broers of zussen, die over heel Engeland verspreid konden wonen. Maar nu was die echtgenoot duidelijk de verantwoordelijke. Bovendien sloot deze info de slechtste variant uit, namelijk dat ze helemaal alleen op de wereld was en er niemand af te persen viel. Daar was Ryan nog het bangste voor geweest.

‘Hoe heet je man?’ vroeg hij.

Ze deed twee vergeefse pogingen om te antwoorden voor ze weer iets verstaanbaars kon zeggen. Ze had zo hard gegild dat ze helemaal schor was.

‘Matthew,’ bracht ze ten slotte uit. ‘Matthew Willard.’

‘En jij bent?’

‘Vanessa. Vanessa Willard. Ik ben docent aan de Universiteit van Swansea. Ik verdien niet echt veel geld.’

‘Waar woon je?’

Ze gaf hem haar adres en telefoonnummer. Hij prentte alles in zijn geheugen. Opschrijven leek hem te riskant.

‘Wij... zijn echt geen miljonairs,’ zei ze. ‘Je... verwacht mij waarschijnlijk met iemand anders.’

Hij schudde het hoofd. ‘Ik wil honderdduizend pond. Daar kan je man heus wel aankomen.’

Ze leek verbluft. Ze had vast een miljoeneneis verwacht. Maar ja, ze kende zijn omstandigheden natuurlijk niet.

Toen kwam het moeilijkste. Haar duidelijk maken dat zij in de kist moest gaan liggen en dat hij de deksel zou afsluiten. Deze keer probeerde ze niet te vluchten. Ze begon te hyperventileren, zo heftig dat hij aanvankelijk dacht dat ze een astma-aanval had.

‘Alsjeblieft,’ stootte ze ten slotte uit. ‘Dat niet! Doe me dat niet aan! Alsjeblieft!’

Hij probeerde haar gerust te stellen. ‘Er zitten een heleboel luchtgaten in. Je hebt een zaklamp. Ik heb tijdschriften in de kist gelegd. Eten en drinken. En wie weet betaalt je man morgen al. Dan ben je er zo weer uit.’

‘Maar ik zit in een onderaardse grot. Dat is toch genoeg? Waarom...?’

Hij legde uit dat hij de grot met stenen zou afsluiten, maar dat zij misschien met heel veel moeite die stenen opzij zou kunnen schuiven. Dat kon hij niet laten gebeuren. ‘Ik kom elke dag langs,’ beloofde hij, al wist hij dat dat er niet in zat. Swansea was te ver weg en hij wilde niet het risico lopen om op te vallen. Dan kon hij net zo goed meteen de politie op de verstopplaats afsturen. Maar het leek hem verstandig om haar een beetje moed in te spreken.

Ze was huilend in de kist gaan liggen. Trillend als een espenblad. Hij had haar horen snikken terwijl hij de deksel op zes punten dichtschroefde. Hij had de schroefgaten al voorgeboord. Zelf stond hij ook te trillen op zijn benen, maar dat had zij gelukkig niet meer kunnen zien. Als ze zich gerealiseerd had dat hij zich totaal niet opgewassen voelde tegen de situatie, was ze vast nog erger in paniek geraakt.